

uopfigelige fra Kreditors Side. Et heller ere Tiender medtagne; disse ere paa samme Maade faste Afgifter af Ejendomme; de stille ikke noget Krav til Kommunen, men ere snarere til Fordel for samme, for saavidt Omkostningerne ved Vedligeholdelsen af den af Beboerne benyttede Kirke med tilhørende Kirkegaard skulle afholdes af Tienderne. — Embede og Bestilling er der ikke heller fundet Anledning til at medtage som skattefordelende Moment; lønnes vedkommende af Staten, er der ingen særlig Grund til, at en anden Kommune end hans Opholdskommune skal nyde godt af hans Skatteevne, og lønnes han af kommunale Midler, vil vedkommende kommunale Bestyrelse have det i sin Magt at bevirke, at han tager Ophold i Kommunen, eller Forholdene ville naturligt føre dette med sig.

Ved Bestemmelsen af, i hvilke Tilfælde de mellemkommunale Bestatningsregler skulle bringes til Anvendelse, gælder det om at finde faste Holdpunkter. For Ejendommens Vedkommende er dette Spørgsmaal simpelt nok, men Banskellighederne opstaa, naar det drejer sig om Erhverv. I saa Henseende har man foreslaaet, at kun saadant Erhverv kan inddrages under Bestatning i den andelsberettigede Kommune, til hvis Udøvelse i Kommunen der foredræ Næringsadkomst, dog at der hertil er søjet de i Firkalov af 1ste Marts 1889 § 35 a. nævnte Erhverv, som i Henseende til Forpligtelse til Firma-Anneldelse ere stillede lige med bunden Næring. Denne Bestemmelse rammer i det hele og store de Virksomheder, der stille Krav til de kommunale Goder og paahyrde Kommunens Udgifter; alle borgerlige Næringer af nogen Betydning falde ind herunder; opstaa der ny Næringer, der egne sig til at inddrages under Bestatningen, kunne de ved at optages i de stedlige Bedtægter om bunden Næring bringes ind under Bestemmelsen. Det vil sikkert erkendes, at man ikke i al Almindelighed kan opstille Næring eller Erhverv som skattefordelende Moment, og herved vilde man ogsaa frænte Opholdskommunens Ret og begunstige Erhvervskommunen i højere Grad, end efter det ovennævnte Princip for den mellemkommunale Bestatning i og for sig forsvaerligt; om flere Erhverv, der udøves uden Næringsadkomst, gælder jo nemlig det samme som om Tiender og Arveskæftaafgifter, at de ikke stille særlige Krav til de kommunale Goder eller paahyrde Kommunens særlige Byrder; Forholdet kan endog være dette med Hensyn til adskillige Forretninger, saasom Sagsførervirksomhed og Vægevirkomhed, at det allerede er en Fordel for den paagældende Kommune, at Forretnings-

lokalet er beliggende i samme, selv om Forretningens Indehaver bor og bestattes andetsteds. Mange Banskelligheder og Tvivl ville bortfalde, naar man holder sig til Næringsadkomsten som Betingelse for det almindelige Erhvervs Skattepligt. Anvendelsen af de mellemkommunale Bestatningsregler bliver da simpel og klar. Signingsmyndighederne ville have at inddrage under Vigningen foruden dem, der have fast Ophold i Kommunen, endvidere dem, der besidde Ejendom i Kommunen, og dem, der have løst Næringsadkomst sammesteds; Oplysning herom kan faas i Øvrighedsprotokollerne. Kun om de i Firkaloven nævnte enkelte Erhverv, der ikke kræve Næringsadkomst, maa Oplysning søges paa anden Maade. Er vedkommende ikke inddraget under en paa Ophold begrundet Skatteansættelse i nogen anden Kommune her i Riget, være sig fordt Indehaveren af Besiddelsen eller Bedriften er en Udlænding eller en juridisk Person, der ikke falder ind under Aktieselskaber m. m., som ved Næringsbedrift eller paa anden Maade søge stadigt Erhverv, bestattes paagældende til Kommunen med 2 pCt. af Nettoindtægten; i andet Fald sker der om Skatteansættelsen Anneldelse til Opholdskommunen, der da er pligtig til at afgive en Del af det af samme udfærdne Skattebidrag til den andelsberettigede Kommune.

Til § 7.

Til Opgørelse af Mellemværendet mellem Opholdskommunen og den andelsberettigede Kommune bliver der i denne sidste i Begyndelsen af Kalenderaaret at foretage en Ansættelse af den Nettoindtægt, som de Personer, hvis Skattebidrag skal fordeles, antages at have haft af vedkommende Erhverv eller Besiddelse i det sidste Regnskabsaar eller Kalenderaar. — Næringsdrivende, der have et Regnskabsaar forskelligt fra Kalenderaaret, ville saaledes have Afgang til at faa deres Nettoindtægt for Regnskabsaaret lagt til Grund for Ansættelsen (jfr. Konkurslovens § 148 om Opgørelse af aarlig Status). Nettoindtægten skal bestemmes efter Grundsetningerne i Lov om en Indkomstskat af 2den Juli 1870 § 2, men i øvrigt er det anset for hensigtsmæssigt, at de nærmere Regler for Bestemmelsen heraf i Lighed med, hvad der er fastsat ved ovennævnte Lov, saa vel som ogsaa i tilsvarende fremmede Love, jfr. saaledes den nye preussiske Indkomstskatlov af 24de Juni 1891, gives i en af Indenrigsministeren udarbejdet Vejledning; kun paa denne Maade kan man sikre sig, at der i Enkelthederne følges ensartede Regler Landet over.